

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 15.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Αὐγούστου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 32

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 241]

Τῆς ἐρωτήσεως ταύτης μίαν ἀπόκρισιν εὔρεν, ὅτι δῆλα δὴ αἱ ἐκ τῆς Κυρίας Λαχὰζ ἀγοραὶ τῆς ἥσαν ὑπερβολικαί, καὶ συμφώνως πρὸς αὐτάς ὁ κ. Βουλφρὰν ἔκρινε περὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς ἐν αὐτῇ προσεπάθησε νὰ φανῇ ὅσον τὸ δυνατὸν μετριόφρων καὶ διακριτικῇ. Τί ὄφειλε λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ; ἢ μᾶλλον νὰ μὴ ἀγοράσῃ τίποτε;

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἀναζητήσῃ, διότι ὁ κ. Βουλφρὰν τὴν ἀπέτεινε τὸν λόγον ἀποτόμως.

— Διατί δὲν μου εἶπες τὴν ἀλήθειαν;

— Περὶ τίνος λέγετε ὅτι δὲν σας εἶπα τὴν ἀλήθειαν; ἠρώτησεν ἔντρομος.

— Περὶ τῆς διαγωγῆς σου ἀφ' οὗτου ἦλθες ἐδῶ.

— Ἀλλὰ σας βεβαιῶ, κύριε, σὰς ὁμνύω ὅτι σας εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

— Μοῦπες ὅτι ἔμνευες εἰς τῆς Φραγκίσκας. Καὶ ὅταν ἐφυγες ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ ἐπῆγες; Μάθε ὅτι ἡ Ζηνοβία ἡ κόρη τῆς Φραγκίσκας ἐρωτηθεῖσα χθὲς ὑπὸ τινος, ὅστις ἤθελε πληροφορίας περὶ σοῦ, εἶπεν ὅτι μίαν μόνον νύκτα ἔμνευες εἰς τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ἔπειτα ἔγινες ἀφαντος καὶ κανεὶς δὲν εἴξευρε τί ἔκαμνες ἀπὸ τότε.»

Ἡ Πετρίνα ἤκουσε τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνακρίσεως ταύτης μετὰ συγκινήσεως, ἀλλὰ καθ' ὅσον προῦχώρει ἀνεθάρρυνε.

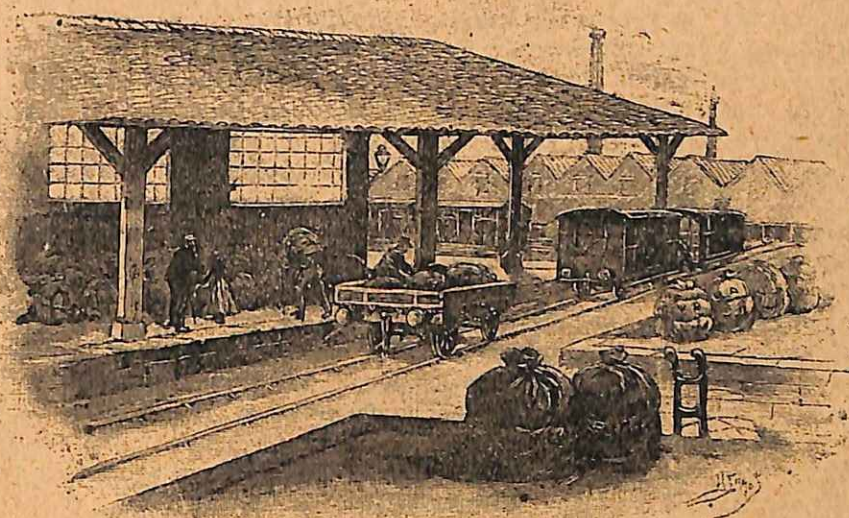
«Μία ψυχὴ εἴξευρε τί ἔκαμνα ἀφ' οὗτου ἐφυγα ἀπὸ τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας.»

— Τίς;

— Ἡ Τριανταφυλλιά, ἡ ἐγγόνη τῆς, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ σας βεβαιώσῃ ὅσα θὰ σας εἰπῶ, ἂν νομίζετε ὅτι ἀξίζει νὰ μάθετε τί εἰμποροῦσα νὰ κάμνω ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

— Ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν σοῦ προορίζω, ἀπαιτεῖ νὰ εἰξεύρω τί εἶσαι.

— Λοιπὸν, κύριε, θὰ σας το εἰπῶ. Καὶ ἀφ' οὗ το μάθετε, θὰ προσκαλέσετε τὴν Τριανταφυλλιάν, θὰ τὴν ἐρωτήσετε χωρὶς ἐγὼ νὰ τὴν ἰδῶ, καὶ θὰ πεισθῇτε ὅτι δὲν σας ἐγέλασα.

«Ὁ κ. Βουλφρὰν στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Πετρίνας...» (Σελ. 257, στήλ. α'.)

— Τοῦτο τῷ ὄντι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ, εἶπε μετὰ φωνῆς πραυνθείσης, διηγήσου λοιπὸν.»

Καὶ ἐδιηγῆθη ἐκτραγωδοῦσα τὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ἐν τῷ κοινῷ δωματίῳ, τὴν ἀηδίαν τῆς, τὰς στενοχωρίας τῆς, τὰς ναυτίας, τοὺς πνιγμούς τῆς.

«Καὶ δὲν ἠδύνασο νὰ ὑποφέρῃς ὅτι οἱ ἄλλοι παραδέχονται;

— Οἱ ἄλλοι δὲν ἔζησαν βέβαια, ὅπως ἐγώ, εἰς τὸ ὑπαιθρον, διότι σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶμαι εἰς τίποτε δύσκολος, καὶ ὅτι ἡ δυστυχία μ' ἔμαθεν εἰς πάντα νὰ ἀντέχω, εἰ δὲ μὴ, θὰ ἦμην ἀποθαμμένη καὶ δὲν νομίζω ὅτι εἶνε κακὸν νὰ προσπαθῇ τις νὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

— Λοιπὸν τὸ δωμάτιον τῆς Φραγκίσκας εἶνε νοσηρόν;

— Ἀ! Κύριε, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ το ἰδῇτε, δὲν θὰ ἐπετρέπετε νὰ κατοικοῦν εἰς αὐτὸ αἱ ἐργάτριάς σας.

— Ἐξακολουθεῖ.»

Ἐδιηγῆθη ἔπειτα τὰ κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς νήσου καὶ τὴν σκέψιν τῆς τοῦ νὰ κατοικήσῃ ἐν τῇ καλύβῃ.

— Καὶ δὲν ἐφοβήθη;

— Εἶμαι συνηθισμένη νὰ μὴ φοβοῦμαι.

— Λέγεις περὶ τῆς ἐντομῆς, ἡ ὁποία εἶνε τελευταία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Σαίμπιφ, ἀριστερά;

— Μάλιστα, Κύριε.

— Ἡ καλύβη ἐκείνη εἶνε κτῆμά μου καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς ἀνεψιούς μου. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκοιμήθη;

— Ὁχι μόνον ἐκοιμήθην, ἀλλὰ καὶ εἰργάσθην, ἔφαγα, ἐκάλεσα μάλιστα εἰς γεῦμα καὶ τὴν Τριανταφυλλιάν, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ σας το εἰπῇ, καὶ τὴν ἄφησα τὴν καλύβην, ὅταν μου εἶπατε νὰ μείνω μετὰ τοὺς μηχανικούς, καὶ τὴν νύκτα ὅπου ἐκοιμήθην εἰς τῆς κυρᾶς Φραγκίσκας, ὅπου εἰμπορῶ τώρα νὰ πληρώνω διὰ νὰ ἔχω χωριστὰ δωμάτιον μόνη μου.

— Εἶσαι λοιπὸν πλουσία καὶ εἰμπορεῖς νὰ καλῇς εἰς γεῦμα τὴν συντροφισάν σου;

— Θὰ σας το ἔλεγα...

— Ὁφείλεις νὰ μου εἴπῃς τὰ πάντα.

— Νὰ χάνετε τὸν καιρὸν σας νὰ ἀκούετε ἱστορίας κοριτσιῶν;

— Ἀφ' οὗτου δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ τον μεταχειρισθῶ ὅπως θέλω, εἶνε ἀτελείωτος, ἀτελείωτος... καὶ ἐρημοσκότεινος».

Καὶ ἡ Πετρίνα εἶδε νέφος σκοτεινὸν

διερχόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κ. Βουλφράν, τὸ νέφος ἐκεῖνο ὑπεδείκνυε τὰς λύπας ἀνθρώπου, ὃν πάντες ἐνόμιζον εὐδαίμονα καὶ πολλοὶ ἐφθόνουν· ἐκ τοῦ τρόπου δὲ δι' οὗ εἶπε τὴν λέξιν «ἐρημοσκότεινος» ἡ καρδιά τῆς Πετρίνας συνειννήθη. Καὶ αὕτη, ἀφ' οὗτου εἶχε χάσιν καὶ τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της καὶ ἔμεινε μόνη, ἐγίνωσκε τί ἐστὶ ἡμέραι ἀτελείωτοι καὶ ἔρημοι, πλήρεις μόνον φροντίδων καὶ μόχθων καὶ δυστυχῶν, ἀνευ τινὸς ὅστις νὰ συμπονή, ὅστις νὰ παρηγορή, ὅστις νὰ φιδρύνῃ. Ὁ κ. Βουλφράν οὐτε μόχθους ἐγίνωσκεν, οὐτε στερήσεις, οὐτε δυστυχίας, ἀλλὰ μήπως αὐτὰ μόνον εἶνε ἐν τῷ κόσμῳ; καὶ δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα θειά, ἄλλα λυπαί; Αὐτὰς δὲ ἀκριδῶς ἐξέφραζον αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι λέξεις, ὁ τόπος αὐτῶν καὶ προσεῖτι ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνῃ ἡ κεκλιμένη, τὰ χεῖλη ἐκεῖναι καὶ αἱ παραιαὶ αἱ μεμαραμμένα, ἡ κατῆφεια ἐκείνῃ τοῦ προσώπου, ἡ προερχομένη βεβαίως ἐξ ἀναμνήσεων λυπηρῶν.

Ἐὰν ἐδοκίμαζε νὰ τον διασκεδάσῃ; Βεβαίως τοῦτο θὰ ἦτο λίαν τολμηρὸν εἰς αὐτήν, ἥτις τόσον ὀλίγον ἐγίνωσκεν αὐτόν· ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ τολμήσῃ, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐζήτει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, νὰ φιδρύνῃ τὸ κατηφές ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ νὰ το κινήσῃ εἰς μεϊδιάμα; Ἡδύνατο δὲ αὐτὴ νὰ τον παρατηρή, καὶ θὰ ἐβλεπεν ἂν τον διεσκέδαζεν ἢ τον ἠνώχλει ἡ ὁμιλία της.

Πάραυτα δὲ μετὰ φωνῆς ἱλαρᾶς, ἥτις εἶχε τὴν παιδρότητα ἄσματος, ἤρχισε: «Τὸ νοστιμώτερον καὶ ἀπὸ τὸ γεῦμα μας εἶνε τὸ πῶς ἐπρομηθεύθην τὰ μαγειρικά σκεύη διὰ νὰ το μαγειρεύσω καὶ πῶς χωρὶς τίποτε νὰ ἐξοδεύσω, πρᾶγμα ἀδύνατον εἰς ἐμέ, κατ'ὁρθωσα νὰ ἐτοιμάσω τὰ φαγητά. Τοῦτο ἴσα ἴσα θὰ σας εἰπῶ ἀπ' ἀρχῆς, διότι θὰ σὰς ἐξηγήσῃ πῶς ἐζῆσα ἐντὸς τῆς καλύβης ἀφ' οὗτου ἀποκατεστάθην ἐκεῖ.»

Ἐν ᾧ ἐδιηγείτο, ἐβλέπε κατὰ πρόσωπον τὸν κ. Βουλφράν, ἐτοίμη νὰ διακόψῃ τὴν διήγησιν, ἂν παρετήρει σημεῖα ἐνοχλήσεως, ἅτινα βεβαίως δὲν θὰ τὴν διέφευγον.

Οὐ μόνον δὲ ἐνόχλησιν δὲν ἐξεδήλωσεν ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντίον μάλιστα περιεργίαν καὶ διάφορον.

«Καὶ τα ἔκαμες αὐτά!» ἐπανελάμβανε πολλάκις διακόπτων αὐτήν.

Τότε τὴν ἠρώτησε νὰ διηγηθῇ ἀκριβέστερον ὅσα εἶχεν εἰπῇ μετὰ συντομίας φοβουμένη μήπως τὸν παραδαρύνῃ καὶ τὴν προέβαλεν ἐρωτήσεις ἐξ ὧν κατεφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ λάβῃ πληροφορίας ἀκριβεῖς οὐ μόνον περὶ τῆς ἐργασίας της, ἀλλὰ ἰδίως περὶ τῶν μέσων ἅτινα εἶχε μεταχειρισθῇ πρὸς ἀναπλήρωσιν ὧν τῇ ἔλειπον.

«Καὶ τα ἔκαμες αὐτά!»

«Ὅτε δὲ ἀπεπεράτωσε τὴν διήγησιν τῆς ἐπέθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κόμης αὐτῆς.

«Καλὰ, εἶσαι ἀξιόλογος κόρη, καὶ βλέπω μετὰ χαρᾶς ὅτι θὰ εἰμπορέσῃς νὰ μας φανῇς χρήσιμος. Τώρα πῆγαινε εἰς τὸ γραφεῖόν σου καὶ πέρασε τὴν ὥραν σου ὅπως θέλῃς. Κατὰ τὰς τρεῖς θὰ ἐξέλθωμεν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Τὸ γραφεῖον τῆς Πετρίνας, ἡ μάλλον τὸ τοῦ Κλέφτιν, οὐδὲν κοινὸν εἶχεν οὔτε κατὰ τὰς διαστάσεις, οὔτε κατὰ τὴν ἐπίπλωσιν πρὸς τὸ τοῦ κ. Βουλφράν, ὅπερ εἶχε τὰ τρία του παράθυρα, τὰ τραπέζιά του, τὰς χαρτοθήκας του, τὰς μεγάλας καθέδρας του ἐκ πρασίνου δέρματος, τὰ σχέδια τῶν διαφόρων ἐργαστασίων κρεμάμενα ἐπὶ τῶν τοίχων ἐντὸς ξυλίνων πλαισίων ἐπιχρῶσιν καὶ ἦτο ἐπιβλητικώτατον καὶ ἄριστα κατηρτισμένον ὥστε νὰ παρέχῃ ἰδέαν τινα περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐν αὐτῷ ἀποφαιζομένων ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

Μικρότατον τούναντίον ἦτο τὸ γραφεῖον τοῦ Κλέφτιν ἔχον ἐν μόνον τραπέζιον καὶ δύο καθίσματα, θήκας ξυλίνους μαύρας καὶ χάρτην τῆς γῆς, ἐφ' οὗ σημαῖαι διαφόρων χρωμάτων ἐδείκνυν τὰς κυριωτάτας γραμμάς τῆς ναυτιλίας. Ἀλλ' ὅμως ἐφαίνετο φαιδρὸν εἰς τὴν Πετρίναν τὸ δάπεδον αὐτοῦ τὸ καλῶς ἐστιλβωμένον, τὸ μεσημβρινὸν αὐτοῦ παράθυρον μετὰ κατπετάσματος ἐξ ἰνδικῆς καννάβεως μετὰ σχεδίων ἐρυθρῶν, τῇ ἐφαίνετο φαιδρὸν οὐ μόνον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀλλὰ καὶ διότι, ἀφ' οὗτου τὴν θύραν τῆς ἀνοικτῆς, ἡδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ ἐνίοτε νὰ ἀκούῃ ὅ,τι συνέβαινε ἐν τοῖς παρακειμένοις γραφείοις· ἦσαν δὲ δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Βουλφράν τὰ γραφεῖα τῶν δύο ἀνεψιῶν, ἔπειτα ἦτο τὸ λογιστήριον καὶ τὸ ταμειον καὶ ἀπέναντι τὸ τοῦ κ. Φαβρῆ, ἐν ᾧ ὑπάλληλοι ἐσχεδίαζον πρὸς ὑψηλῶν καὶ κεκλιμένων τραπέζων.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἐργασίαν, οὐδὲ ἐτόλμα νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Κλέφτιν, ἐκάθισε παρὰ τὴν θύραν καὶ διήλθε τὴν ὥραν τῆς ἀναγνώσεως λεξικά, τὰ μόνον βιβλία τὰ ποτελοῦντα τὴν βιβλιοθήκην τοῦ γραφείου τούτου.

Τέλος ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ γεύματος καὶ ἡ Πετρίνα ἐξῆλθεν ἐκ τῶν πρώτων, ἀλλ' καθ' ὅδον συνήντησαν αὐτὴν ὁ Φαβρῆς καὶ ὁ Μομπλές πορευόμενοι καὶ αὐτοὶ εἰς τῆς κυρᾶ Φραγκίσκας.

«Ἐ, δεσποινίς, τώρα εἶσαι λοιπὸν συνάδελφός μας» εἶπεν ὁ Μομπλές, οὐδόλως λημονῶν τὴν ἐν Σαμπτιῶν ταπεινώσιν τοῦ καὶ θέλων νὰ τὴν ἀνταποδῶσιν τὰ ἴσα.

Ἡ Πετρίνα ἐταράχθη ὀλίγον αἰσθάν-

θεῖσα τὴν εἰρωνίαν τῶν λόγων τούτων, ἀλλὰ ταχέως συνῆλθε.

«Ἰδική σας συνάδελφος ὄχι, κύριε, εἶπεν ἡσύχως, ἀλλὰ τοῦ Πέτρου.»

Ὁ τρόπος τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἤρσεν ἀναμφιβόλως εἰς τὸν μηχανικόν, διότι στρεφόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν, τῇ ἐμεϊδίασε· τὸ δὲ μεϊδιάμα ἐκεῖνο ἦτο ἐνίσχυσις ἅμα καὶ ἐπιδοκιμασία.

«Ἀφ' οὗ ἀναπληροῖς τὸν Κλέφτιν...», ἐξηκολούθησεν ὁ Μομπλές ἀνθρώπος φύσει ἐπίμονος.

— Εἰπέ μάλλον ὅτι ἡ δεσποινίς φυλάττει τὴν θέσιν του, εἶπεν ὁ Φαβρῆς.

— «Δὲν εἶνε τὸ αὐτό;

— Οὐδόλως, διότι ἐντὸς δέκα, δεκαπέντε ἡμερῶν, ὅταν ὁ κ. Κλέφτιν ἀναρρώσῃ, θὰ λάβῃ πάλιν τὴν θέσιν του, τοῦτο δὲ δὲν θὰ ἐγίνετο, ἂν δὲν εὐρίσκετο ἡ δεσποινίς νὰ τοῦ τὴν φυλάξῃ.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι σὺ ἀφ' ἐνός καὶ ἐγὼ ἀφ' ἐτέρου συνετελέσαμεν εἰς τοῦτο.

— Καθὼς καὶ ἡ δεσποινίς. Ὡστε ὁ κ. Κλέφτιν χρεωστῇ καὶ εἰς τοὺς τρεῖς μας ἓνα κερί, ἂν ποτε ἠκούσθῃ προτεσάντης νὰ ἦναψε κερία πρὸς ἄλλον σκοπὸν παρὰ πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν.

Ἐὰν ἡ Πετρίνα παρενότι τὴν ἀληθινὴν ἔνοιαν τῶν λόγων τοῦ Μομπλές, ἀλλ' ὁ τρόπος αὐτῶν ἐν τῷ ἐστατορίῳ τῆς κυρᾶ Φραγκίσκας ἐπληροφόρησεν αὐτὴν κάλλιστα· διότι δὲν εἶχε τεθῇ τὸ πινάκιόν της ἐν τῇ τραπέζῃ αὐτῶν ὡς θὰ ἐγίνετο ἂν τὴν ἐθεώρουν ὡς συνάδελφον, ἀλλ' ἐν χωριστῇ τραπέζῃ, καὶ μὲν ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ, ἀλλ' ἐν τινὶ γωνίᾳ, καὶ πρῶτον ἐκομιζέτο τὸ φαγητὸν πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἐξέλεγον τὰ ἄριστα τεμάχια, καὶ ἔπειτα πρὸς αὐτήν.

Ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως τὴν ἐπέεραξε· τί τῇ ἐμελε ἂν πρώτη ἐλάβανε φαγητὸν ἢ τελευταία καὶ ἂν τὰ ἄριστα τεμάχια εἶχον ἐξηφανισθῇ; Τὸ σπουδαῖον ἦτο ὅτι ἐκάθητο πλησίον των καὶ θὰ ἤκουε τὴν συνδιάλεξιν των, ἐκ τῶν λόγων των δὲ ὀδηγούμενη θὰ προσεπάθει νὰ προδιαγράψῃ τὴν πορείαν της ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυσχερειῶν ἃς ἐμελλε νὰ κατανικήσῃ. Ἐκεῖνοι ἐγίνωσκον τὰς ἐξεις τοῦ καταστήματος, ἐγίνωσκον τὸν κ. Βουλφράν, τοὺς ἀνεψίους του, τὸν Ταλουέλ, ὃν τοσοῦτον ἐφοβεῖτο ἡ Πετρίνα. Εἰς λόγος αὐτῶν ἡδύνατο νὰ φωτίσῃ τὴν ἄγνοιάν της, εἰς λόγος αὐτῶν δεικνύων κινδύνους οὓς αὐτὴ οὐδ' ὑπόπτειε καὶ, ἡδύνατο νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ τοὺς διαφύγῃ. Δὲν θὰ ἔπραττεν ἔργον κατασκόπου ἢ ὠτακουστοῦ· διότι αὐτοὶ εἴξευρον ὅτι δὲν ἦσαν μόνον ὅτε συνωμίζον· λοιπὸν ἡδύνατο κάλλιστα νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν.

Δυστυχῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ συνδιάλεξις των περιεστράφη καθ' ὅλον τὸ πρόγευμα εἰς θέματα ἀδιάφορα εἰς αὐτήν, περὶ πολιτικῶν, περὶ κυνηγίου, περὶ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ 247)

δυστυχίματός τινος σιδηροδρομικοῦ, καὶ δὲν εἶχε χρεῖαν νὰ προσποιηθῇ ἀδιαφορίαν ἵνα μὴ φανῇ δῆθεν ὅτι προσέχει εἰς τοὺς λόγους των.

Ἀλλ' ὅτε ἤτο ἡναγκασμένη νὰ σπεύσῃ, διότι ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Τριανταφυλλίαν καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἀνακαλύψῃ πόθεν εἶχε μάθῃ ὁ κ. Βουλφράν ὅτι ἀπαξ μόνον εἶχε κοιμηθῇ εἰς τῆς κυρᾶ Φραγκίσκας.

«Ὅταν ἐλείπαμε ἐς τὸ Πικκινὺ ἤλθε ὁ Λιγνός ἐς τὴν θεῖα τὴν Ζηνοβία καὶ τῆς ἐπῆρε ἓνα σωρὸ λόγια γιὰ σένα· καὶ ξέρεις, δὲν εἶνε δὲ καὶ δύσκολο πρᾶγμα νὰ τῆς πάρῃ κανεὶς λόγια· ἀφορμὴ γυρεύει νὰ γλωσσέσῃ. Τοῦ εἶπε λοιπὸν ὅτι μιὰ μόνον νύκτα ἐπλάγιασες ἐδῶ καὶ τόσα ἄλλα.

— Τί ἄλλα;

— Δὲν ξέρω, γιατί δὲν ἤμουν ἐδῶ· ἀλλὰ ἴσως πιά νὰ βάλῃς μὲ τὸ νοῦ σου τὰ χειρότερα. Τὸ καλὸ εἶνε πού δὲν σου βγήκαν σὲ κακὸ.

— Τούναντίον ἐβγήκαν σὲ καλὸ, διότι μὲ τὴν ἱστορίαν μου διεσκέδασα τὸν κ. Βουλφράν.

— Θὰ τα εἶπω καὶ ἐγὼ ἐς τὴν θεῖα Ζηνοβία καὶ θὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ της.

— Μὴ τὴν ἐρεθίσῃς ἐναντίον μου.

— Ἀμ· τί ἀνάγκη τὴν ἔχεις τώρα πιά! Σὰν μάθῃ τὴν θέσιν πού σου δίνει ὁ κ. Βουλφράν, θὰ γίνῃ καλλίτερη φιλενάδα σου... ἐς τὸ φανερό. Νὰ ἰδῇς αὐρίο. Μανᾶξ ἂν δὲν θέλῃς νὰ τα μάθῃ ὁ Λιγνός, μή της πῆς τίποτα.

— Μείνε ἡσύχη.

— Εἶνε κακία γυναῖκα.

— Τώρα πού μ' ἀνοίξεις τὰ μάτια, ἔννοιά σου.»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

Τὴν ἀνοιξὶ βλαστοῦν λουλούδια καὶ ἀνοίγουν ἀνθὸν ἐς τὰ κλαδιά καὶ κυνηγοῦνε πεταλούδια μέσ' ἐς τὸ λιβάδι τὰ παιδιά.

Τὸ θέρος κόπτουν καὶ θερίζουν αὐτὰ που ἔσπειραν ἐς τὴ γῆ· καὶ ἀλωνίζουν καὶ λιχνίζουν τὰ σιτιρὰ οἱ γεωργοί.

Φθινόπωρο τρυγοῦν τ' ἀμπέλια, τρυγοῦν τὸ καθ' ὅπωρικόν, κάμνουν κρασί μεσ' ἐς τὰ βαρέλια καὶ ψήνουν ἔψιμο γλυκόν.

Χειμῶνα κυνηγοῦν τὰ λάφια, λέν παραμύθια ἐς τὴ γωνιά, καὶ ξανασπέρνουν τὰ χωράφια ἅμα περάσῃ ἡ παγωνιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ἐμποδίσῃ. Ἐξέρεις λοιπὸν τί θὰ κάμωμεν;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Λεωνίδας.

— Θὰ πᾶμε νὰ εὐρωμεν τὸν θεόν.

— Καὶ θὰ μας ἀφίσῃ ὁ πατέρας;

— Ἀν τὸν ἐρωτήσωμεν, δὲν θὰ μας ἀφίσῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἐρωτήσωμεν.

— Ναί, μά...

— Μὴ γίνεσαι δὲ τόσον ἀνόητος, Λεωνίδα! δὲν εἶπαμε πως θέλωμε νὰ ἰδοῦμε περιπετείας ὅπως ὁ θεός;

Ὁ Λεωνίδας το εἶχε πράγματι λησμονήσῃ, ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἐνθυμήθη ἤκουσεν εὐμενῶς τὰς προτάσεις τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ ἀνέφελος, ὑπεβόηθη λοιπὸν τὰ σχέδια τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἀφ' οὗ ἔλαβον παρὰ τῆς μητρὸς των τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ δάσος καὶ ἔλαβον μαζί των ὀλίγον ψωμί καὶ φαγητὸν ἐξέκινῃσαν φαιδροί.

Ὁ Λεωνίδας δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχαριστημένος κατὰ βάθος· ἤξευρεν ὅτι δὲν ἦτο καλὸν αὐτὸ τὸ ὅποσον ἔκαμνον, ἀλλ' ὁ Θρασύβουλος συμπαρέσχευεν αὐτόν.

— Ξεύρεις τὸν δρόμον, Θρασύβουλε, πού πάγει εἰς τὸ κτήμα τοῦ θεοῦ; ἤρωτησεν ὁ Λεωνίδας ἀφ' οὗ ἐβάδισαν ἡμίσειαν περίου ὥραν.

— Ὅχι, ἀλλὰ καλλίτερα, θὰ διασκεδάσωμεν περισσότερο, ἀπήντησεν ὁ Θρασύβουλος· ἡ ἀπάντησις αὕτη ὅμως ἐνέβαλε τρόμον εἰς τὸν Λεωνίδα.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀκόμη ὁ δυστυχὴς Λεωνίδας ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἡδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πείναν· ἐπειδὴ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ὁ Θρασύβουλος εὐρέθη παραδόξως εἰς συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκάθισαν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ καὶ ἔφαγον μέρος τῆς τροφῆς τὴν ὁποίαν εἶχον παραλάβῃ μαζί των.

— Τώρα πρέπει νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὸ δάσος· εἶπεν ὁ Θρασύβουλος, ἀναπηδήσας.

— Δέν μου λές, Θρασύβουλε, αὐτὸ εἶνε τὸ δάσος πού περάσαμε μὲ τὴν ἄμαξαν ὅταν ὁ θεὸς μᾶς ἐπῆρε εἰς τὸ κτήμα του;

— Ναί, εἶπεν ὁ Θρασύβουλος καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ σκιερὸν καὶ δροσερὸν δάσος, ὅπου ἡ ὁδοποιρία ἦτο πολὺ περισσότερον εὐχάριστος παρὰ ἐπὶ τῆς κοινορτώδους ὁδοῦ. Τὰ παιδιά φαιδρῶς τραγουδοῦντα ἐπροχώρουν· καὶ πότε ἐσταμάτουν νὰ ἀκούσωσιν ἐν πτηνὸν τὸ ὅποσον ἐκελάδει ἐντὸς τοῦ φυλλώματος, πότε ἐτρεχον νὰ συλλάβωσι πεταλούδαν ἢ ἐμάζευον κόμαρα.

Ἐβάδισαν ἀρετὴν ὥραν· ἀλλ' ὁ Λεωνίδας ἤρχισε νὰ κουράζεται καὶ ἠρώτησε:

— Κοντεύομεν νὰ φθάσωμεν, Θρασύβουλε;

— Τί λέγεις; ἀνεφώνησεν ὁ Θρασύβουλος δυσχερεστημένος· θυμᾶσαι πόσον μακρὰ εἶνε τὸ κτήμα τοῦ θεοῦ. Θὰ

περάσωμεν τὴν νύκτα εἰς τὸ δάσος· θὰ εἶνε τόσο εὐμορρα· ἂν ὅμως φοβῆσαι πολὺ, προσέθηκε παρατηρήσας τὴν μελαγχολικὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, τότε ἄς περιπατοῦμεν γρηγορώτερα διὰ νὰ εἴμεθα ἐκεῖ τὸ βράδυ.

— Δὲν φοβοῦμε, ἀπήντησεν ὁ Λεωνίδας μὲ καταστελλόμενον στεναγμόν· ἀλλὰ δὲν νομίζεις πῶς πρέπει καὶ νὰ φάμε;

Βεβαίως ἡ προμήθεια τῶν τροφῶν δὲν ἐπέτρεπε τόσο συχνὴν κατανάλωσιν, ἐπεὶ ὅμως ὁ στόμαχός του ἐσυμφώνει μὲ τὸν Λεωνίδα δῶκεν εἰς αὐτὸν ἓν τεμάχιον ἄρτου καὶ κρύου ψητοῦ· δὲν ἔλειψεν ὅμως νὰ του εἴπῃ.

— Περισσότερον δὲν ἤμποροῦσα νὰ σοῦ δώσω, γιὰ τὸ βράδυ δὲν θάχωμε τίποτε.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ σιωπηλοὶ ἔφαγον τὸ μερίδιόν των, ὅτε δὲ ὁ μικρότερος ἐπρότεινε νὰ ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον, ὁ Θρασύβουλος συγκατένευσε προθύμως, τὰ δὲ δύο παιδιὰ ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς μαλακῆς χλόης. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνωμίλησαν ἀκόμη, ἀλλ' ὁ μικρὸς Λεωνίδας ἦτο καταβεβλημένος ἀπὸ τὸν ἀσυνήθιστον κόπον καὶ ἐβουθίσθη ταχέως εἰς ὕπνον, μετ' ὀλίγον δὲ ἠκολούθησε τὸ παράδειγμά του καὶ ὁ Θρασύβουλος.

Ὅτε ἐξύπνησεν, εἶχε δύση ἡδὴ ὁ ἥλιος, ἀνεπήδησε λοιπὸν καὶ ἀνέκραξε:

— Σῆκω, Λεωνίδα, καιρὸς νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας.

Ὁ μικρὸς ἀνεσηκώθη μισοκοιμισμένος, ἔτρεμε δὲ ἐκ τοῦ φύγους.

— Εἰς τὸ σπίτι πάμε; ἠρώτησε.

Ὁ Θρασύβουλος παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ὀργῆς.

— Εἴπαμέ πῶς θὰ ἰδοῦμεν κινδύνους καὶ περιπετείας ὅπως ὁ θεὸς Θρασύβουλος· ἀλλὰ εἶδαμε ἕως τώρα τίποτε;

Ὁ Λεωνίδας ὠμολόγησεν ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶχε δίκαιον, στεναζὼν δὲ ἠκολούθησε τὸν Θρασύβουλον. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον τὸ δάσος ἐγένετο σκοτεινότερον καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐδήλωσεν ὁ Λεωνίδας ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Ὁ Θρασύβουλος παρετήρησε περίεξ.

— Τότε ἄς ἀναβῶμεν εἰς ἓν δένδρον, εἶπεν, ὅπως ἔκαμε καὶ ὁ θεὸς Θρασύβουλος.

Μετ' ὀλίγον εὔρε μίαν ὀξώδη δρῦν εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο εὐκολος ἡ ἀνάβασις, μὲ τὴν βοήθειαν δὲ τοῦ Θρασυβούλου εὔρεν ὁ Λεωνίδας ἂν ὅχι ὅλως διόλου ἄνετον ὅμως ἀρκετὰ ἀσφαλῆ θέσιν εἰς τοὺς πλατεῖς κλάδους τῆς. Ὁ Θρασύβουλος ὅστις ἐτοποθετήθη πλησίον του ἐξέβαλεν ἓν σχοινίον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Τώρα, εἶπε, θὰ σε δέσω.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 246).

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὥρατα, καὶ θὰ μ' ἀρέσῃ ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Παῦλος, ὅστις εὐχαριστεῖτο νὰ λαμβάνῃ τὸν λόγον ἐξ ὀνόματος ὧλων. Μ' ἀρέσει ὁ ὥραιος κήπος, τὰ ὥρατα δένδρα καὶ τὸ μικρὸν ἀναβρυτήριόν που πετᾷ τόσο ὑψηλὰ τὸ νερό.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφερον τὴν ἐφημερίδα εἰς τὸν λοχαγόν, ἀλλ' οὗτος ἐβλήκεν αὐτὴν εἰς τὸ θηλάκιόν του, ἀφῆσας τὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν ἀντιπολίτευσιν νὰ λύσουν μόναι τὰς υποθέσεις των.

Ἔως τώρα εἶχε θερμὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πολιτικὴν. Ἀλλὰ διατὶ τώρα ἄφινεν ὁ γέρων τὰς συνηθείας του;

Εἶχεν ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ δείξῃ εἰς τὸν Ἰάκωβον ὅλον τὸ κτήμα καὶ τὰ περίεξ αὐτοῦ· ἡσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν ἔχων πλησίον τὸ σοβαρὸν ἐκεῖνο παιδίον τὸ ὁμοιάζων τόσο πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Χάριν αὐτοῦ ἤρχισε μακρὰν διήγησιν περὶ τῶν παιδικῶν του χρόνων καὶ τῇ διηγῆθῃ ἐν λεπτομερίᾳ πῶς ἐπαίξε μετὰ τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν σκιά των μεγάλων δένδρων.

Ἐνίοτε ὁ λοχαγὸς ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τοὺς παλαιούς ἐκείνους χρόνους· τὸ παιδίον ἐμείδιζεν, ὡμίλει, ὅπως ὁ Ἰάκωβος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ δὲ καταπληκτικὴ ἐκείνη ὁμοιότης κατεμάγευε τὸν γηραιὸν στρατιώτην.

Ἐν ᾧ ὁ θεὸς καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀνεψιὸς εἶνε μόνοι, ἄς ἴδωμεν ὀλίγον τί κάμνουν καὶ τί σκέπτονται οἱ ἄλλοι ἀδελφοί.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας διασκεδάζουν μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν των. Ἐθαύμασαν τὸν κήπον χωρὶς νὰ πειράξωσι τὰ φυτὰ, περιῆλθον δὲ ὅλους τοὺς διαδρόμους χωρὶς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς πρασιάς.

Ἐνίοτε πεταλούδα μὲ παρδαλὰ πτερὰ ἐσκανδαλίζεν αὐτοὺς καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ἀνοικτῶν τριανταφύλλων, τὰ ὅποια ἐταλαντεύοντο εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας. Ἐν μόνον χώρισμα ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ πτερωτοῦ ἐντόμου, ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ θεοῦ ἡ ὁποία ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀνεψιῶν νὰ πατήσωσι τὴν χλόην ὅπου ἐφύοντο τὰ ῥόδα. Τὸ χώρισμα τοῦτο ἦτο ἀπλῶς ἠθικόν, ἀλλ' ἤρκει, καὶ τὰ παιδιὰ δὲν διεσκέλισαν αὐτό.

Ἐπειτα πλησιάσαντες εἰς τὸ ἀναβρυτήριον ἔρριψαν εἰς τὴν δεξάνην ψυχία ἄρτου προερχομένου ἐκ τοῦ προγεύματος.

τὰ χρυσόφαρα κατεβρόχθισαν αὐτὰ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Ἐπειτα τὰ δύο παιδιὰ ἐπαίξαν βόλους· τοῖς ἀρέσκει τὸ παιγνίδιον τοῦτο καὶ το παίζουν μὲ πολλὴν τέχνην.

Ἀλλὰ κουράζεται κανεὶς καὶ ἀπὸ τὸ ὥραιότερον παιγνίδιον, τὰ παιδιὰ λοιπὸν ἰδόντα τὴν θεῖαν Σουλδίαν, ἥτις ἐκάθησεν εἰς τὸν ἐξώστην μὲ τὸ ἐργόχειρόν της, ἐκάθησαν πλησίον της.

Ἡ ἀγαθὴ θεὰ παρετήρησε μὲ στοργὴν τὰ παιδιὰ καὶ ἠρώτησε:

— Στενοχωρεῖσθε, παιδιὰ μου;

Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπήντησεν:

— Ὅχι, θεὰ· ἡ μάμμη ἔλεγε ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νὰ στενοχωρῆται κανεὶς· μοναχὰ ὅσοι δὲν ἔχουν τί νὰ κάμουν στενοχωροῦνται. Ἡμεῖς ὅταν ἤμεθα μαζί της ποτέ μας δὲν ἐστενοχωροῦμεθα. Ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὅταν ἐπιστρέψαμεν εἶχαμεν ἐργασίαν, ἔπρεπε νὰ μάθωμεν τὰ μαθήματά μας, νὰ γράψωμεν τὰς ἐξηγήσεις καὶ τὰς ἐκθέσεις μας. Ἀφ' οὗ τὰ ἐτελειώναμεν ὅλα, ἐπαίξαμεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἤμεθα εὐχαριστημένοι. Ἡ μάμμη δὲν μας ἐμάλωνε πολὺ αὐστηρὰ ἂν ἐκάναμε κανὲν σφάλμα, ἀλλὰ μᾶς ἔδειχνε πῶς ἦτο λυπημένη καὶ ἔλεγε: Πέτρε μου, ἡ Ἀνδρέα μου, ἀπόψε θὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε χωρὶς νὰ ἔλθετε νὰ με φιλήσετε. Αὐτὴ ἡ τιμωρία ἦτο πολὺ σκληρὰ καὶ ὅταν ἐτύχαινε νὰ τιμωρηθῶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔτρεχα νὰ κρυθῶ γρήγορα εἰς τὴν κλίνην μου καὶ μοῦ ἐφαίνετο πῶς ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἦτο σιμὰ μοῦ ὁ καλὸς μου ἄγγελος, καὶ ἐνοιωθὰ καὶ νὰ μοῦ λείπῃ ἀφ' οὗ ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖλη μου τὸ φίλημα τῆς μάμμης.

— Εἰσθε καλὰ παιδιὰ, εἶπεν ἡ θεὰ Σουλδία.

— Θεὰ, εἶπε καὶ ὁ Ἀνδρέας, θέλεις νὰ σου ὁμιλοῦμεν κάποτε διὰ τὴν μάμμην μας; δὲν θὰ μας μαλῶνῃς αἶ, ἂν σοῦ ὁμιλοῦμεν; Δὲν τολμῶμεν νὰ το εἰποῦμεν εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὁ ὁποῖος δὲν ξεύρω διατὶ δὲν θέλει νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν καλὴν μάμμην μας.

— Μὴν ἀπορῆτε, καλὰ μου παιδιὰ. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ Ἰάκωβος ὅλο τὴν συλλογίζεται τὴν καλὴν μάμμην σας, καὶ δὲν θέλει νὰ γίνετα δι' αὐτὴν λόγος, διότι ἡ πληγὴ εἶνε ἀκόμη ἀνοιγμένη ἐς τὴν καρδίαν του. Μαζί μου ὅμως ἠμπορεῖτε νὰ ὁμιλῆτε ἐλευθέρως διὰ τὴν μάμμην σας. Ἐνωθὲ τὴν λύπην σας, καλὰ μου παιδιὰ, καὶ βλέπω μὲ πολλὴν χαρὰν ὅτι δὲν λησμόνευτε τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ ἀφωσιωμένην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐφρόντισε τόσο πολὺ διὰ σᾶς καὶ ἀγρύπνησε πλησίον σας καὶ ὑπῆρξεν ἡ Θεὰ πρόνοια διὰ σᾶς.

Τὰ δύο παιδιὰ ἤκουσαν μὲ εὐχαρίστησιν τοὺς γλυκεῖς τούτους λόγους τῆς θεῖας Σουλδίας.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Εἰς τὰς μικρὰς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν εἶνε σχολεῖα ποῦ μαθαίνουν γράμματα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας.

Ἐλᾶτε νὰ πάμε μαζί εἰς ἓν τέτοιο σχολεῖο. Ὅλο τὸ σχολεῖο εἶνε μία καμαρούλα.

Εἰς τὸ μέσον κάθηται ἡ διδασκάλισσα, ἡ κυρία Ἑλένη, καὶ τριγύρω τὰ παιδιὰ· εἶνε κορίτσια καὶ ἀγόρια μαζί.

Ἡ κυρία Ἑλένη ἐξετάζει τὴν Εὐθαλίαν· οἱ ἄλλοι προσέχουν καὶ προσμένουν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των.

Ἡ Εὐθαλία τὸ ξεύρει νεράκι τὸ μάθημά της καὶ ἡ κυρία Ἑλένη εἶνε κατευχαριστημένη.

Ὡ! τί καλὴ διδασκάλισσά που εἶνε ἡ κυρία Ἑλένη καὶ πῶς τ' ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ καὶ πῶς τὴν ἀγαποῦν καὶ αὐτὰ;

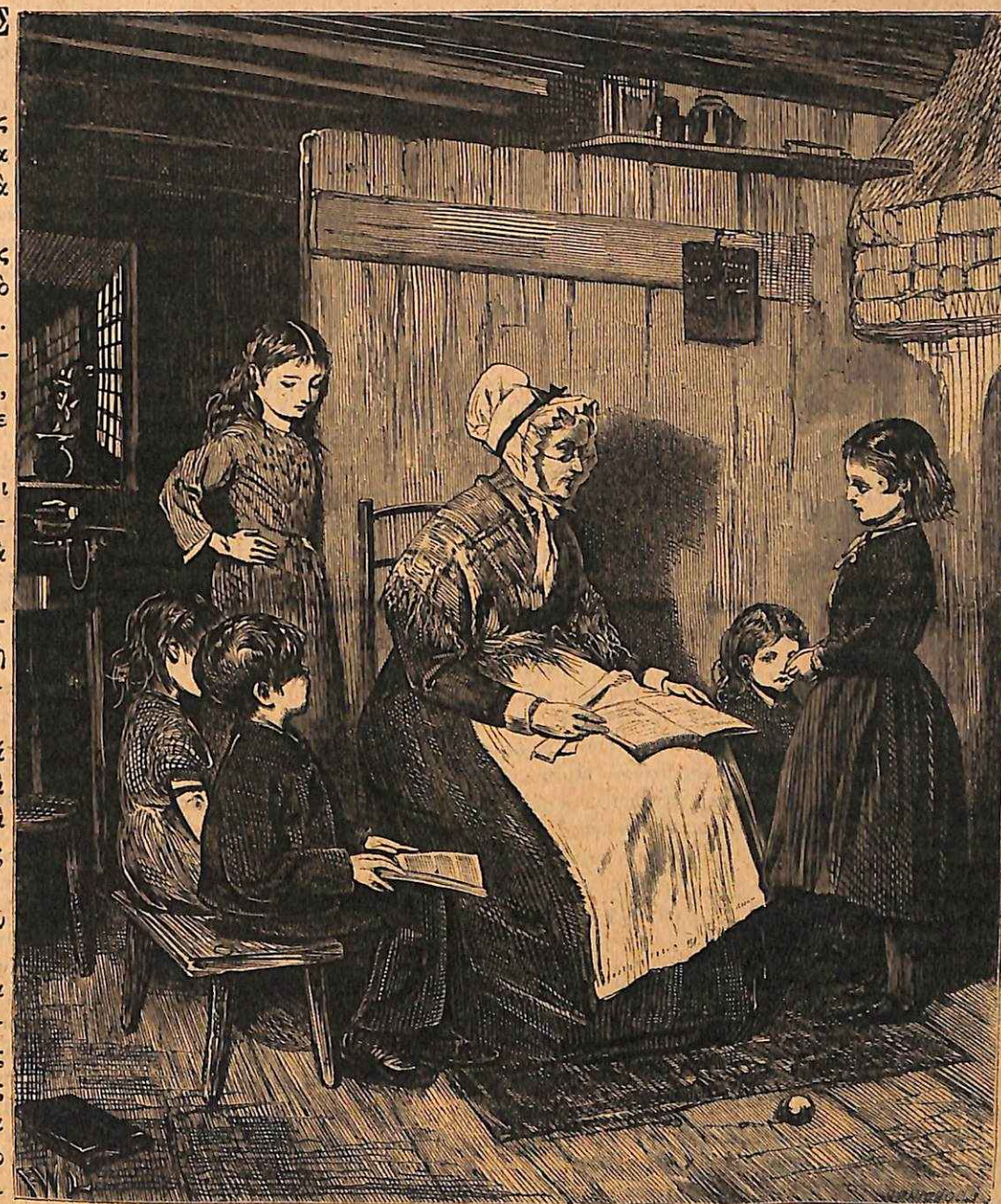
Καὶ πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαποῦν; Αὐτὴ βάζει εἰς τὴν καρδίαν των τόσα καλὰ πράγματα. Αὐτὴ τα μαθαίνει νὰ εἶνε καλὰ καὶ φιλότιμα παιδιὰ, νὰ ὑπακούουν εἰς τοὺς γονεῖς των, νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας, νὰ ἀγαποῦν τὰ γράμματα, νὰ μὴ θέλουν τὸ κακὸν κανενός. Αὐτὴ τα μαθαίνει νὰ πηγαίνουν τακτικὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ προσεύχωνται μὲ εὐλάβειαν καὶ νὰ φυλάγουν τὴν ψυχὴν των καθαρὰν ἀπὸ κάθε κακόν.

Ἡ κυρία Ἑλένη μαθαίνει τὰ παιδιὰ νὰ εἶνε κατὰ τὴν ἀρετὴν, νὰ ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν· διότι ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ἐργασίαν, εἴτε ἀγόρι εἴτε κορίτσι, δὲν φοβεῖται νὰ πεινάσῃ.

Τί καλὴ ἡ κυρία Ἑλένη! βλέπετε τὸ ἀνθοδοχεῖο μὲ τὸ λουλούδι εἰς τὸ παράθυρο; ἔχει καὶ ἄλλα λουλούδια καὶ τα ποτίζει καὶ ἡ γλυκεῖά των εὐωδία εὐφραίνει τὴν καρδίαν της, εἶνε ἡ γλυκεῖα ἀνταμοιβὴ

διὰ τὸν κόπον της. Ἐτσι καὶ ἂν αὐτὰ τὰ παιδιὰ γίνουν καλὰ, ἡ καλωσύνη θὰ εὐφραίνῃ τὴν ψυχὴν της, θὰ εἶνε καὶ αὐτὴ γλυκεῖα ἀνταμοιβὴ διὰ τὸν κόπον της.

Θὰ περάσουν χρόνια· μίαν ἡμέρα ἡ κυρία Ἑλένη δὲν θὰ εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν της, δὲν θὰ κάμνῃ μάθημα· θὰ εἶνε εἰς τὸ νεκροταφεῖο καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ μεγαλώσουν, θὰ γίνουν νέοι τ' ἀγόρια, καὶ κοπέλες τὰ κορίτσια. Καὶ ὅμως δὲν θὰ λησμονοῦν τὴν καλὴν διδασκάλισσάν των, τὴν κυρία Ἑλένη· θὰ τὴν ἔχουν μέσα ἐς τὴν ψυχὴν των τὴν ἀλησμόνητην τὴν καλὴν κυρίαν Ἑλένην.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀντωνάκης ἀναγγέλλει μὲ χαρὰν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἐβόηκε εἰς τὴν ἀφάρεσιν.
— Ἀλήθεια! εἰπέ μου λοιπόν, τρία ἀπὸ ὅκτω πόσα κάμνουν;

Ὁ Ἀντωνάκης σιωπᾷ.
— Ὑπόθεσε, ἐπαναλαμβάνει ἡ μήτηρ, ὅτι σοῦ δίδω ὅκτω καραμέλλες καὶ τρώγεις τὰς τρεῖς πόσαι θά σου μείνουν;

— Καμμία.
— Πῶς καμμία! ἀφοῦ θὰ φάγῃς μόνον τὰς τρεῖς;

— Ναί, τὰς τρεῖς! ἐγὼ ξεύρω καλὰ τὸν ἐαυτόν μου· θὰ φάγω καὶ τὰς ὀκτώ.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασιμῆς; Ἰδῆς.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἔχει πρὸς πώλησιν ἓνα ὄνον· μαθὼν δὲ ὅτι φίλος τού τις ἐξήτει νὰ ἀγοράσῃ ἓνα τοιοῦτον γράφει πρὸς αὐτόν:

« Ἀγαπητέ μου Σταμάτη, ἂν σκοπεύῃς νὰ ἀγοράσῃς ἓνα καλὸ γαϊδούρι μὴ με λημονήσῃς ».

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδοσιφοῦ Μαῖου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 28 Σεπτεμβρίου.

700. Λεξιγριφος.

Ἀνθρώπων ἀρχαιοτάτων μὲ μόριον συνδέσατε
Καὶ τι στυλιπνὸν πολὺ τιμον εὐθὺς ἀποτελέσατε.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

701. Στοιχειόγριφος.

Πεντασύλλαθος πρόκειται λέξις,

Εἶμαι δὲ τῶν λογίων ἐστία.

Ἀν ᾿ς τὰς πρώτας μου τρεῖς μὴ προσέξῃς,

Θὰ ἰδῇς ὅτι μ' ἔμεινε μία.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

702. Ἀναγραμματισμός.

Ρῆμα σημαῖον κίνησιν ἂν ἀναγραμματίσῃς,

Εἰς πᾶσαν πάλιν, λυτά μου, εὐκόλως θὰ νικήσῃς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πατρίτου.

703. Μωσαϊκόν.

Ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδών, ἡ Χάρις, ὁ Ἀρίων,
ἡ Κόρινθος, ὁ Ἑλικών, ὁ Μίνως, ὁ Ὀρίων,
σοὶ δίδουν τὰ συστατικά μετὰ τοῦ Ἰσμηνίου,
νὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἐνδόξου μας μνημείου.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

704. Λένεγμα.

Ὑπὸ γεφύρας κείμεθα κ' εἰς ὕψος κατοικοῦμεν,

Ἐνίοτε καὶ βρέχομεν

Καὶ ὡς ποτάμι τρέχομεν

Κ' ἐνῷ δὲν εἴμεθα πτηνὰ, δύο πτερὰ κινούμεν.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Μικροῦ Εὐρυτάνοιο.

705. Ἀπροσδόκητον.

Πότε ὁ Δεκέμβριος ἔρχεται πρὸ τοῦ Νοεμβρίου;

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἐκτοροῦ Δισύλλα.

706. Ἀσπῆρ.

+ + + Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων
+ + + οὕτως ὥστε καθέτως νά-
+ + + ναγινώσκειται ἐπαρχία τῆς
+ + + Μικρᾶς Ἀσίας, ὀρίζον-
+ + + τίως ἀρχαῖος ναυαρχος τῶν
+ + + Ροδίων, διαγωνίως πόλις
+ + + τῆς Κιλικίας καὶ νῆσος
+ + + τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα τοῦ Θηβαίου.

707-709. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1, Ὁ καταφρονῶν τὰ δῶρα εἶνε ἀσεβής.

2, Ἡ καλὴ ραφανὶς ὡς ὀρεκτικὸν χρησιμεύει.

3, Ὁ ἔκτωρ τῇ ξένῃ αὐτῷ Ἑλένῃ φιλικῶς

διέκειτο.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Θερασίου τοῦ Ζωφούλου.

710-711. Μεταμορφώσεις.

1, Ἡ Ῥώμη διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Τάρας.

2, Τὸ πνεῦμα δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ τόπος.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πατρίτου.

712-715. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάν-
τοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:

Ἡρεμος, ἄσχος, ἄπτω, ὀκτάς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσού.

716. Διπλῇ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν, τὰ δὲ
δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγιγνωσκόμενα, τὸ
ὄνομα ἱεροῦ τῆς ἀρχαιότητος.

1, Ἰδιότης παντὸς ἀνθρώπου. 2, Ὁ πρόωρος

τεχνεὺς. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Ζῶον.

5, Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. 6, Σύζυγος Θεοῦ.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Τίκνου τῶν Δασκῶν.

717. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ο-οο-οο-η-ευυία-ειε-η-εεε-ου-αηρο.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Λουκούργου.

718. Φωνηεντοβλίσπον.

πλλ-τν-πλν-μσσν-τν-δεν-μς-δς.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Ἰωάννου Α. Χρηστοφίδου.

719. Γρίφος.

Ὡς

«Ο! Μ ὅσω Μ ἔλαϊ ζῇ!»

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Τίκνου τῶν Δασκῶν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Ἰουλίου ἡ. ἡ.

584. Ἰούδας (ἰού, δᾶς).—585. Ἀρατος, ἀρὰ
ἄρτος.—586. Θυμός, μῦθος.—587. Φυλακή,
ὕλακή.—588. Κλίμα, σταφύλι, κρασί.—589.
Εἶνε 4 γάται τὸ δλον, διότι ἐκάστης γωνίας
ἡ γάτα ἔχει ἔμπροσθεν τῆς τὰς γάτας τῶν
τρίων ἄλλων γωνιῶν καὶ ἐκάστη γάτα κάθηται
ἐπάνω εἰς τὴν οὐρὰν τῆς.

590, ΜΙΑ-ΤΙ-Α-ΔΗΣ.—591. Ο
ΤΙ-Α -ΡΑ Ν
Α-ΡΑ Α
ΔΗΣ ΣΤΑΓΡΟΣ
Ρ
Ο
Σ

592-593 1, Θέτις. 2, Ἥρα. 594-595.
1, Κρέμα, κράμμα, γράμμα, γάμμα, γεῦμα,
2, Λευκός, Λευκος, λυκος, λάνκος, λάρκος,
Λέρος, μέρος, μέλος, μέλας.—596-600.
Ἡ ἀνταλλαγή γίτεται διὰ τῶν γραμμάτων καὶ
σχηματίζονται δὲ αἱ λέξεις: κάστωρ, Κύπρος,
ἄκρος, κωφός, κάπρος.—

601. Ἄν θέλῃς νὰ σε ἀγαποῦν, ἀγάπα σὺ
[τούς ἄλλους.
Ἄν θέλῃς νὰ σε σέβωνται σὺ σέβου τοὺς
[μεγάλους.

602. ΑΡΑΔΗ (1, Βαγδάτιον. 2, Πάρις. 3,
Οὐράλας. 4, Βερολίον. 5, Αθῆναι).—603.
ΙΑΣΩΝ, ΘΑΛΗΣ (1, Ιουδίθ. 2, Αλεξάνδρεια,
3, Σαούλ. 4, Ωκυρόη. 5, ΝικίαΣ).—604.
ΚΙΘΑΡΑ (1, Κιλέων. 2, Θάσος. 3, Ράκη).
—605. Μὴ τὴν ὄψιν καλλωπίσῃς, ἀλλὰ ἐν τοῖς
ἐπιτηδεύμασιν ἴσθι καλός.—606. Φοβοῦ τὰς
διαβολὰς καὶ ψευδεῖς ὧσιν.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἦν ὥρα, εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως
μετὰ τὴν κόπῳσιν τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς
συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν
διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας δύναται νὰ ὑπάρξῃ
ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμῇ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς
ἄλλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφιλῆ τέκνα του, ἀφοῦ ὄχι
μόνον τερπνότερον καὶ καταλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς
τὴν γλῶσσάν μας, ἀλλὰ οὐδὲ εὐθηνότερον;—Διότι ἐκ τῶν 24
τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τού-
του, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἑκάστος
προσφέρονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπιδεύτως εὐθηνήν, ἥτοι
πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις,
δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
καὶ φρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
—ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν—

οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος}, 20^{ος},
21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν
ἐξηγνημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀν-
τίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} καὶ 14^{ου} τόμου πρὸς φρ.
2,50—τοῦ 10^{ου} φρ. 4—καὶ τοῦ 2^{ου} φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδὸν ἐξαν-
τλούμενοι θὰ υπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος κομμεῖ-
ται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν
ἄλλων ἀποτελεσθῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελι-
δων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξό-
χως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ
ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλα-
κες, ἐν τῷ 7^ῳ καὶ 8^ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ῳ. — Ὁ Μικρὸς
ἦρως, ἐν τῷ 10^ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11^ῳ. — Ὁ Ἰωάννης
Καστέρας, ἐν τῷ 12^ῳ, 13^ῳ καὶ 14^ῳ. — Τὸ Κερθάνιον, ἐν τῷ 13^ῳ καὶ 14^ῳ.
— Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ῳ καὶ 16^ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ῳ
καὶ 18^ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19^ῳ καὶ 20^ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου,
ἐν τῷ 20^ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ῳ.
— Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθινῶνος, ἐν τῷ 23^ῳ καὶ 24^ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Δεκτὸν καὶ εἰς γραμματό-
σημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημέ-
νης, κατ' εὐθείαν:

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον,

Ἐκδότῃ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου, ἀριθ. 119.

Εἰς Ἀθήνας